

Den naadige Frøken.

Roman

af
W. Keitlen.

Baa Fant ved

G. Keitlenstein-Hansen.

(Kortf.)

„Men Gud, Viola, hvad er hendes dig; har du mødt et Spøgelse?“
Hun for op af sine Tanker, thi Tante Lea holdt hende fast i Armen, og Bieneck saa betymret ind i hendes blege Ansigt.
„Du stormer jo lige forbi os op i Huset, hvor vil du hen?“
„Om So-labelfe, Tante, jeg gik i Tanker og havde vel snart opdaget min Fæsttagelse. God Dag, Hr. Bieneck!“
„Er De iag?“
Botho greb hendes Haand.
„Saa bliver der vel ikke noget af Turen til Gytaarnet, som Deres ærede Tante og jeg netop har aftalt?“
„Aldeles ikke, jeg finder mig ganske vel og vil gjerne med til Gytaarnet. Baa Gjenfald!“
„Viola, har du set ham; har han gjenkendt dig?“
„Nej, Tante, men du behandler mig, som havde jeg besøgt noget afmindst.“
Tante Lea tav.
I næste Øjeblik fortrød Viola sit hastige Udbrud.
„Tilgiv mig, Tante, jeg er bleven saa ond og luneful; har Taalmodighed med mig!“
„Men Varn, bryd dig ikke om det!“
Den gamle Dame strøg ømt hendes Kinder.
„Nan skal da ikke lægge hvert Ord paa en Gulvægt.“
„Du er saa god!“
Viola greb hendes Haand og førte den til sine Læber.
„Endnu en Bøn, ikke sandt, du lader mig ikke være alene med Bieneck, jeg er bange for ham.“

Eftermiddagen var næsten gaet.
Tante Lea havde været paa Gytaarnet, og nu havde Botho foreslaaet at spæere over den høide Dune til den lige over for liggende Strand; der kunde saa Boguen hente dem. Viola havde næsten slet ikke deltaget i Samtalen. Bieneck havde betragtet hende staaende og derpaa henvendt at sin Opmærksomhed paa Tante Lea.
Den høide Dune var en besværlig Vej fuld af Sandhøje. Viola sagtede sine Skridt og blev endelig staaende et Øjeblik. Hun var her indsluttet i en lille Skjedel fra alle Sider. Tante Lea og Bieneck var forlængt ude af Synne. Pludselig stod den sidste foran hende.
„Deres Tante sender mig; vi har naaet Stranden, Boguen venter, og Deres Tante er ængstelig for Dem.“
Hun talte i en gnaven Tone og med nedslaaet Blik.
„Lad os da gaa.“
„Nej, jeg skal De sige mig, hvad jeg har gjort, Viola, hvad har jeg forbrudt?“
Hun talte lidenskabeligt og greb begge hendes Hænder.
„Hr. Bieneck!“
Hun forsøgte at gøre sig fri; men i samme Øjeblik be- dækkede Ligneghed hendes Kinder; thi bagved hende løb en dyb Stemme bebrejdende og overrasket paa samme Tid.
„Viola!“

Bieneck for op; han havde sluppet hendes Hænder og vendte sig nu mod Nordheim; thi det var denne, der netop var kommen ad den Vej.
„Hvorfor sender De denne Dame?“ spurgte han kolbt. Nordheim var med to Skridt ved Siden af sin Hustru.
„Det er min Hustru, Fru Nordheim.“
Bieneck tumlede tilbage, det var han truffet af et Slag.
„Er det sandt?“ henvendte han til Viola. „Nej, det kan ikke være muligt.“
Viola stod ubevægelig med sænkede Hoved. Bieneck tav og vendte sig om.
„Saa maa jeg bede Dem undskylde mig, naadige Fru.“
Hun bukkede og gik.
Nordheim havde ikke vendt Øjnene fra sin Hustru. Han stod taus ved Siden af hende, men en usigelig Bebrejdelse talte ud af hans mørke Øjne, som hvilede paa hende.
Hun vendte hun sig til ham.
„Tante Lea venter mig,“ sagde hun med skjælvende Læber og bær i Taarer. Det er ikke min Skyld, hvorfor lod du mig være alene. Jeg kunde ikke vide, hvor vanstelig det er for en Kvinde i min Stilling, men du kunde vide det, og skulde ikke have indvilliget.“
Hun svarede stadig ikke, men da hun umattet tav, rakte hun hende sin Arm.
„Jeg vil følge dig til Tante Lea.“
Hun lagde sin Haand paa hans Arm.
Da de havde gaet nogle Skridt, saa han, at hun knapt kunde støtte paa Venene.
Taus lagde han Armen om hendes Liv og førte hende faaledes langsomt fremad.
Endelig naaede de det Sted, hvor Tante Lea taalmodig ventede ved Stranden. Nordheim førte Viola til hende.
„Tante, Viola er overtræt, hun kommer hjem. Hvor for De?“
Viola saa op.

„Det sidste af Bremer-Husene.“
Hendes Stemme var fuldstændig bristet.
Hun hilste til Afsted og gik uden at sige mere.
Tante Lea var maalos. Hvor var Bieneck bleven af? Hun var det foregaaet med Viola?
Denne havde taget sig sammen. Hendes Træl var bleget, de store Øjne stirrede utrokelig ud i Rummet.
„Kom, Tante,“ sagde hun endelig, „Huden siger, vi maa hjem.“
Hun gik hen til Boguen. Under Korslen blev der ikke talt et Ord; ingen af dem havde Øje for den prægtige Natur. Hovedet var i let Bevægelse, hver Vølge bar en lille Skumkrone; i Vesten gik Søen ned som en rød Ildkugle, og hele Himlen glødede. Paa Vølgerne gjenspejledes den, og som metallisk glinsende, gjennemvirket med Purpur, lå det nendelige Hav.
„I Nat bliver det Storm,“ bemærkede Klussen, idet han vendte sig om mod de to Damer, „hører De, hvor Raagerne striger.“
Da han ikke fik noget Svar, vendte han sig igjen til sine Hæste.
Endelig holdt Boguen.
Viola sprang ud og ilede op paa sit Værelse; der lukkede hun sig inde. Forgivees bandede Tante Lea paa og talte; forsvovet gik hun tilbage til sit eget Værelse.
Hun var næppe kommen ind, før en Kellner viste sig.
„Denne Herre ønsker at tale med Damerne.“
Hun greb Kottet.
Hun greb Nordheim.
„Ved han komme ind.“
Et Øjeblik efter traadte han ind.
Hans Træl formærkedes, da han fandt Tante Lea alene.

Denne kom ham i Møde og rakte ham Haanden.
„Jeg beder Dem for Guds Skyld forklare mig, hvad det er for?“
„Hørst og fremmest beder jeg om en Forklaring. Hvor er Viola, hvad havde hun at gøre med den fremmede?“
„Med hvilken fremmede? Jeg forstaa Dem ikke!“
„Grede Tante, vil De være saa venlig at besvare mig nogle Spørgsmaal? Hvem er den fremmede, som jeg i Dag traf sammen med Viola?“
„En Fremmed? Hr. Bieneck!“
„Hvad siger De?“
Nordheim stirrede paa hende.
„Hr. Bieneck! Han har taget sig meget elskovrdigt af os. I Begyndelsen vilde Viola ikke gjøre hans Bekjendtskab og først i Dag sagde hun, at hun vilde indskrænke Dm- gangen med ham.“
„Hvorfor har Viola fortiet sit virkelige Navn?“
Nu blev Tante Lea forlegen.
„Hun vidste, at De var her og vilde ikke være kendt.“
„Hvor er hun nu?“
„I sit Værelse. Jeg har ikke set hende siden vi kom hjem fra Kjøreturen. Men nu skylder De mig Forklaring, hvad er der passeret?“
„Senece, kjære Tante, en anden Gang. Tilgiv mig, at jeg nu forlader Dem og omtal ikke til Viola, at jeg har været her; i Morgen kommer jeg igjen.“
Hun førte hendes Haand til sine Læber og gik.
Tante Lea saa efter ham.
Var da alle Mennesker gaet fra Fortanden i Dag? Viola havde ikke forladt sit Værelse.
Hun sad med den brandende Pande trykket mod Huden og stirrede ud.
Det røde Stjær var forsvundet. Graat og trist skummede Hovedet. Hølgernes slog højt i Vejret og førte Skyer, der hen over Himlen.
Et trøstesløst Vilde.

7. Kapitel.

„Nordheim, hvis det passer dig, vilde jeg gjerne tale et Øjeblik med dig.“
Grev Linden havde i den senere Tid hver Aften indfundet sig i det lille Hus.
Naziedba havde hurtigt op fra sit Arbejde og sendte Greven et forsleget Blik, som denne kolbt besvarede med et spottende Smil. Naziedba bed sig i Læberne og vendte sig til Fru Nordheim.
„Jeg har i Dag faaet Brev fra Mama; hun ønsker, at jeg kommer hjem. Hvor længe har De tænkt at blive her endnu?“
„Ikke ret længe; jeg kan ikke undværes paa Waldheim.“
Hugo, Grev Linden har noget at tale med dig om.“
„Jeg naar fuldstændig til Tjeneste. Vil du komme ind i mit Værelse, eller skal vi gaa ned til Stranden, det stormer nok, men det er varmt.“
„Lad os gaa ned til Stranden! Damerne maa undskyldes, at jeg tager Afsted med det samme; i Morgen tidlig klokken syv rejser jeg nemlig med Damperen til Geestemünde.“
„Vi vil savne Dem, kjære Greve; jeg haaber, De holder Løfte, at besøge os til Efteraaret paa Waldheim.“
„Det er mig en stor Glæde at modtage Deres elskovrdige Indbydelse.“
Hun rakte Fernande flygtig Haanden og vendte sig der paa til Naziedba; et satirisk Smil spillede om hans Læber.
„Vil De ikke ønske mig en lykkelig Rejse, Baronesse?“
„Og af mit ganste Hjerte! Damerne er lunefulde, og Deres Naades Sol har just ikke skinnet paa mig.“
Naziedba trak paa Skuldrene.
„Jeg beklager, at De har opfattet det faaledes; det er slet ikke Tilfældet, og for at bevise Dem, hvad jeg tror De gjør mig, ønsker jeg Dem endnu en Gang af mit ganste Hjerte lykkelig Rejse.“
Linden hørte sig ned over Haanden, som hun rakte ham

og hvilede samtlig saa lavt, at kun Naziedba kunde høre det:
„Nu mener De at have let Spil, min smukke Modstander, men De tager fejl, naar De tror, at jeg forlader Norden uden Botho, han maa med.“
Hun rejste sig hurtigt op, hans Øjne mødte hendes, der glødede af Had.
Saa tog han Nordheim under Armen og gik med ham.
„Gamle Ven, jeg har sat mig en pinlig Opgave. Tog dig i Agt for Baronesse Naziedba.“
Nordheim trak ham med sig.
„Er denne Bieneck hendes Broder?“ spurgte han sagte.
„Du vendt altsaa allerede?“
Linden blev overtraadende.
„Ja, det er hendes Broder, og hvad han gjør, sker kun med hendes Samtykke. Jeg tror — tilgiv mig, Hugo — jeg tror, at Baronesse Naziedba ikke kan tilgive, at du har valgt en anden Hustru.“
„Linden, du vidste det tidligere og har ikke sagt mig det for?“
„Det er saa vanskeligt at spille Anklager, men siden naar ved du noget, og hvad ved du?“
„Slaan mig for det; jeg ved alt siden i Dag, vi behøver ikke at spille flere Ord paa det, du vil forstaa, at jeg helst tier om den Sag.“
„Selvsølgelig, men saa kan vi godt gaa hjem igjen. Det stormer, og jeg er bange for, at det ogsaa bliver Regn. Jeg har endnu et Vrinde at besøge, lev vel, gamle Ven, og lad ikke Mødet! Lad det ikke gaa dig saa nær til Hjerte!“
De to Mand trykkede hinandens Hænder og Linden gik hovedtrykkende sin Vej.

„Han ved alt siden i Dag, det forstaa jeg slet ikke. I hvert Fald maa Botho i Morgen tidlig af Sted med mig; Fernande maa ikke opres for de tos Hæren. Og saa, naar hun har glemt Botho, kan jeg maasse tilslampe mig hendes Kjærlighed.“
Hun havde naaet Bremerhusene og gik hen til det sidste af dem.
Et Øjeblik efter var han i Bothos Værelse.
Denne, som laa paa Sofaen, sprang op.
„Linden, er det dig?“
Linden tog rolig en Stol og satte sig.
„Din Spekulation med den fyrstinde Barianis Niece er slaaet fejl,“ sagde han kolblodig.
Botho for op.
„Hvad ved du om mine Anliggender?“
„Nok til at interessere mig der for; hvad var Grunden dertil?“
„Jeg spørger endnu en Gang, hvad vedkommer mine Anliggender dig?“
„De interesserer mig, andet ikke. Jeg kan gratulere den Dame, at hun havde saa megen Fornuft at tilbagevise din Tilnærmelse. Men din anden Plan skal forhindres. Du forlader Norden i Morgen tidlig sammen med mig.“
„Hvilken Plan?“
„Du spørger oven i Kjøbet?“
Linden sprang op og slog med den flade Håand i Bordet.
„Godt, jeg vil svare dig. Den nedrige Plan, som din Søster har udviklet, og som du skal udføre, er nemlig at gifte dig hemmeligt med Fernande. Men saa længe jeg kan forhindre det, vil det ikke ske. Nu spørger jeg dig endnu en Gang: vil du forlade Norden med mig i Morgen eller ikke?“

„Nej, tusind Gange Nej!“
„Vel!“
Linden vendte sig kolblodig om.
„Aldeles som du ønsker det! Du ved vel ikke, at den falske Veksel, du skrev i mit Navn er i min Haand?“
„Kendel, du skrev i mit Navn er i min Haand?“
Som en affindig styrkede Botho ind paa ham.
Linden stod ubevægelig med korslagte Arme.
„Vil du rejse med mig?“
Botho udslydte en vilb Ed og vendte sig bort.
„Ja, jeg rejser.“
„Godt, jeg skal være her klokken syv, til den Tid er du parat og kjører med mig til Skidsbroen.“
Linden gik.

Den næste Morgen havde han og Botho Bieneck forladt Norden.
Henimod klokken et samme Dag gik Nordheim atter til Bremerhusene.
Stormen, som havde rafet om Ratten, havde lagt sig, Luften var blaa og uden Skyer. Paa Vandet vuggede Fiskernes Sejlbaade.
Nordheim blev straks lukket ind. Tante Lea kom ham i Møde. Men Viola blev staaende ubevægelig. Hun saa bleg og oprørt ud. Hvad vil nu ske? Vil han gøre hende Bedrøvelser, hvad han, det indrømmer hun selv, har god Grund til?
Hun gik rolig hen til hende og greb hendes højre Haand, holdt den et Øjeblik i sin og sagde, som om intet var forefaldet:
„God Dag!“
Da hun ikke svarede, vendte han sig igjen til Tante Lea.
„De tillader mere, end jeg tager Nads, jeg skal ikke lagge Beslag paa Dem vel, at det Liv, vi har ført i det sidste Aar, ikke kan vedblive. Pludselig at optræde her som Mand og Hustru er umuligt, der vil rejse jeg i Dag fra Norden og beder kun om, at De vil undrette mig, naar De vender tilbage til Helsen, da jeg saa vil komme dertil.“
„Vi har bestemt at rejse herfra om fire, højst fem Dage, og saa tager vi direkte til Helsen.“

Viola svarede, endstjunt hans Ord ikke var rettet til hende. Stemmen klang sagte og skjælvende.
Nordheim rejste sig hurtigt.
„Saa vil jeg ikke forstyrre længere. I Lovet af mig ligger jeg lade høre fra mig, indtil da paa Gjenfald.“
Denne Gang forsagte han ikke at tage hendes Haand, han bukkede blot og vidde gaa.
Da traadte hun hen foran ham.
„Hugo, du mener at have Met til at være vred, lad mig forklare dig.“
De mørke Øjne saa bedende paa ham.
Nordheim vendte sig om.
„Jeg troede ikke, at jeg har udtalt et eneste bebrejdende Ord. Du sagde i Gaar, at det var min Skyld, hvorfor du saa undskyldte dig?“
Viola rettede sig hurtigt.
„Jeg undskylder mig ikke,“ sagde hun kolbt, „du kan ikke vil nogen Skyld besidst.“
„Naturligvis, hvorfor saa spille Ord paa det!“
Derpaa bukkede han endnu en Gang og gik.
Viola saa efter ham; saa presede hun fortæret Læberne sammen. Det første Forsøg paa en Forsoning var allerede mislykket. Naar han ikke selv vilde — anden Gang vilde hun ikke gøre det første Strid. Og dog sneg der sig en trykkende Følelse ind i hendes Bryst. Forrygtig havde hun set ham med hans Moder: ubemærket havde hun fulgt dem begge; hvilken Omhed og Kjærlighed havde da lyst ud af hans mørke Øjne — hans Ansigt var lige som bleven forklæret derved.

Nordheim gik langsomt hjemad i dybe Tanker. Den Gang Viola havde villet forsvare sig, havde det lyst og hans Øjne, nu laa der mørke Følger paa hans Pande.
Hvad Grund havde Linden advoert ham; hvorfor havde han vidste om Biolas Tilfælelse? Der laa en megen Troværdighed i hendes vrede Forsvar, og Tante Lea Beretning stemte overens med hendes, og alligevel, som gjerne han vilde tro hende, bestaendes mente han at høre hendes Ord. Og Naziedba, hans Moders Gæst, havde hun læst om dette Hæstevenskab?
Et bittert Smil viste sig paa hans Læber. Den første Tante at advoert Moderen, havde de været den rigtige? Bel havde han ikke behøvet at frygte hendes Indflydelse? Fernande, fra ganske andre Sider havde hun smedet Mand og Planer.

Inden han naaede hjem, kom den, som netop bebrejdede gebe hans Tanker, Naziedba, ham i Møde. Hun var alene og da hun fik Øje paa ham, gik hun hen til ham.
„Hr. Nordheim, tillad mig et Ord. Jeg ved, De er paa Vejen hjem, men jeg maa tale alene og uforstyrret med Dem. Kom med ned til Stranden.“
Nordheim aabød i Taushed.
Solen var skult af Skyerne, der langsomt gled fra Nord til Syd, Stranden bruste ensformigt.
„Jeg maa have en Forklaring, og De er det eneste Menneske, der kan hjælpe mig. I Morges fik jeg et Brev, der satte mig i den største Forbavselse. Min Broder, Botho, som jeg formodede var ethvert andet Sted end her, skrev mig.“
Naziedba stansede og saa forstænde paa ham.
„De ved noget der om, hvorfor skuler De det? Botho Broder har i Morgen forladt Norden, hans Brev laa faaledes:

„Jeg har her tilbragt mit Livs lykkeligste Tid. Min Hjerne er ubelagt, hvad jeg haabede, er tilbragt gjort. Tilgiv, at din ulykkelige Broder ikke har oplyst dig. Nordheim vil give dig enhver videre Forklaring, som du maatte ønske.“

Nordheim saa tvivlende paa hende.
„De tror mig ikke? Det er ogsaa naturligt.“
Naziedba Stemme lød meget fornærmet.
„De vilde vel næppe være paa samme Sted som Fernande uden at se hende; men her er hans Brev; vil De læse Dervedes Dem selv.“
Uvilkaarlig strakte han Haanden ud men tog den hurtig tilbage.
„Tilgiv mig, Baronesse; naturligtvis tror jeg Dem ubetinget.“

Et triumferende Smil spillede om hendes Læber; hun rakte hun Brevet endnu en Gang henimod ham.
„Lad det, De forklar mig da ogsaa hvorfor De end ikke om min Broders Tilfælelse, og hvad de myglige Ord om Lykke og tilintetgjort Haab skal betyde? Hvorfor De ikke fortalt mig noget om det? Der maa være tilfældet ham noget skrællende; aa, lad mig ikke pine af Angst — lad mig, hvad det er.“
Hun lagde begge Hænder paa hans Arm og saa bedende op paa ham.
„Der ubekymret, Baronesse, der er ikke tilfældet Deres Broder noget, og han vil vel ogsaa snart have glemt Deres Sorg.“

„Men hvad var det?“
„Stal jeg sige Dem det?“
Hun blev staaende og saa alvorlig paa hende.
„Nej, det kan være Dem nok, at jeg ikke er viderfarende Deres Broder noget om det; mere kan jeg ikke sige Dem.“
Naziedba saa forbavsede paa ham, saa smilende hun.
„Jeg takker Dem, mere vil jeg heller ikke vide; jeg beder roter ogsaa Dem. Jeg beder Dem glemme, hvis jeg minbet Dem om noget ubehageligt, det var ikke min Mening at gjøre Dem ondt.“
De sidste Ord blev udtalt sagte og medlidende, og hun rakte ham samtlig sin lille Haand.
„Vil De lade det være glemt?“
Hun førte hendes Haand til sine Læber.
(Kortf.)